

ထုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပို့ရသမျှနီးစပ်

တိုးဝှေ့လာသည့်ပွားရန်

ပုံနှိပ် : ချီသန်းမေတ္တာ

အခန်း(၁)

တက္ကသိုလ်က ဘွဲ့ရပြီး အလုပ်မရသေးသော ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က တစ်နေ့တစ်နေ့ စားလိုက် အိပ်လိုက်နှင့် အလုပ်ကြီး လုပ်နေသည်။ ။

အပြင်ထွက်ပြီး အလုပ်လုပ်မည်ဆိုတော့လည်း မိခင်က ခွင့်မပြုသဖြင့် အတော်လေး စိတ်ညစ် နေသည်။ ။

"မေမေ ခိုင် အပြင်ထွက်ပြီး စက်ဘီးစီးဦးမယ်"

"ခြံထဲမှာ ပဲ စီးရောပေါ့ကွယ်၊ အပြင်မှာ ကားတွေရှုပ်ပါဘိနဲ့ "

"ဟာ မေမေကလည်း ခြံထဲမှာ ဘယ်လိုလုပ်စီးလို့ ရမှာ လဲ"

"ရသလိုစီးပေါ့"

ဖြူဖြူသွယ်သွယ်လေး ဖြစ်သလောက် အပြောရခက်ပြီး ခေါင်းမာသော ညီမကို အစ်မဖြစ်သူ ချိုချိုမြင့်မြင့်မောင်က ဝင်ပြောလိုက်သည်။ ။

"မမချိုကလည်း ဘယ်လိုစီးလို့ ရမှာ လဲ၊ ကိုယ်တိုင်စီးကြည့်ပါဦး"

"စက်ဘီးလည်း မစီးတတ်ပါဘူး၊ စီးလည်း မစီးချင်ဘူး"

ချိုချိုမြင့်မြင့်မောင်ကလည်း နုနုရွရွလေးနှင့် သူ့အသားနာမှာ အလွန်ကြောက်သူပါ။ ခိုင်ခိုင်မြင့် မောင်က နေရာတကာပါပြီး စပ်စပ်စုစု လက်တည့်စမ်းချင်သလောက် ချိုချိုမြင့်မြင့်မောင်က ငြိမ်သက် လွန်းသည်။ ။

ချိုချိုမြင့်မောင်သည် မိခင် ဒေါ်သိန်းရှင်နှင့် စိတ်ရော အသွင်အပြင် အနေအထိုင်ပါ အလွန်တူသည် ။ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ဖခင် ဦးမြင့်မောင်နှင့် စိတ်ချင်းတူ သည် ။

ထို့ကြောင့် ချိုချိုမြင့်မောင်သည် မိခင်ရဲ့ လူဖြစ်သလို ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ဖခင်ရဲ့ အချစ်တော် ဖြစ်ခဲ့သည် ။ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ဖခင်လိုပင် ပွင့်လင်းရဲရင့်ပြီး သဘာဝရဲ့ လှပမှုတွေကိုလည်း မြတ်နိုး တွယ်တာသည် ။

မိခင်နှင့် အစ်မလို အလှအပကို ကိုးကွယ်သူ မဟုတ်ပါ။ ရိုးရိုးရှင်းရှင်းလေး ဝတ်စားသော် လည်း အလွန်ချစ်စရာကောင်းပြီး သူ့ရဲ့ သဘာဝအလှက ပေါ်လွင်နေသည် ။

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ကို စေ့စေ့ကြည့်မိသော ယောက်ျားတွေသည် ထိုအကြည့်ကို တော်တော်နှင့် ခွာမပစ်နိုင်ပါ။

ဆွဲဆောင်မှုအပြည့်ရှိနေသော သူ့ရဲ့ အလှကိုပင် သူ သိပ်ဂရုမပြုတတ်ပါ။

သားယောက်ျားလေး မရှိ၍ ဦးမြင့်မောင်က ယောက်ျားဆန်သော ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ကို ပို၍ အရေးပေးသည် ။ အဖေနှင့် သမီး စိတ်တူသဘောတူမို့ ပျော်စရာကောင်းခဲ့သည် ။

ရုတ်တရက် ဦးမြင့်မောင် သေဆုံးသွားသည့်အခါ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က အလွန်အထီးကျန်နေ သည် ။ အသွင်မတူသောမိခင်နှင့် အစ်မရဲ့ မျက်စိထဲမှာ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ရဲ့ နေထိုင်ပုံက အချိုးမကျပါ။

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က မိခင်ဒေါ်သိန်းရှင် လိုချင်သော ပုံစံနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပါ။

"ခိုင်ခိုင် အမေ ကြိုက်သလိုနေစမ်းပါ။ ဘာပြုလို့ မေမေ့ကို ဆန့်ကျင် နေရတာလဲ"

မိခင်က စိတ်တိုင်းမကျတိုင်း ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ကို မြည်တွန်သည်။ ။ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ကြွပ်ဆတ်ဆတ်နှင့် ခေါင်းမာသူပါ။

"ခိုင်က မေမေ စိတ်ဆင်းရဲအောင် ဘာလုပ်နေလို့လဲ မေမေရယ်"

"မေမေ ဝယ်လာတဲ့ အဝတ်တွေကို ဝတ်ကြည့်ပါဆိုတာ ဘာလို့ မဝတ်တာလဲ"

"မေမေ ဝယ်လာတာ ခိုင်မှ မကြိုက်တာ၊ အဝတ်အစားတွေက တစ်တိုင်းတည်း သိပ်ကျပ်တာ၊ ခိုင်မှ မကြိုက်တာ"

"ဟဲ့...အဲလိုဝတ်မှ ကိုယ်လုံးပေါ်ပြီး လှတာပေါ့၊ ချိုချိုကို ကြည့်စမ်း ဘယ်လောက်လှလဲ"

"သူက အဲလိုဝတ်တာကို ကြိုက်တာကိုး"

"သူတောင် ကြိုက်သေးတာ၊ ခိုင်ခိုင်က ဘာလို့ မကြိုက်တာလဲ"

"လူတစ်ကိုယ် အကြိုက်တစ်မျိုးစီပေါ့ မေမေရယ်"

"မေမေ အဲဒီ ခေါင်းမာတဲ့ ကောင်မလေးကို ပြောမနေနဲ့ ၊ မေမေ မောမယ်"

"ခိုင် နေချင်သလို လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပါရစေ"

"နင် နေချင်သလို နေလို့ ရမလား၊ နင်က မိန်းကလေး"

"ဒီ အဝတ်အစားတွေ မကြိုက်တာ ပြစ်မှုကြီးမှ မဟုတ်တာ၊ မမချိုက လည်း "

"အမေကို စိတ်မချမ်းသာအောင် လုပ်တာ ပြစ်မှုကြီးပေါ့"

"စိတ်မချမ်းသာအောင်လုပ်တာ မဟုတ်ပါဘူး၊ မမချိုတို့ ကသာ ခိုင်ကို စိတ်ကျဉ်းကျပ်အောင် လုပ်နေတာ"

"ကြည့်စမ်းပါဦး မေမေရယ်၊ သူ့ကို စေတနာနဲ့ ပြောတာကို ကြည့်ပါဦး"

"ဟုတ်သားပဲ ခိုင်ခိုင်၊ မမချိုက အကောင်းပြောတာပဲ"

အမေနှင့်အစ်မက တစ်စိတ်တည်း တစ်ဝမ်းတည်းမို့ သူ့အပေါ်မှာ တူညီသော ထင်မြင်ချက်ရှိ နေ၍ သည် အတိုင်းပဲ သမီးကြီးကို ထောက်ခံမှာ ပဲဆိုတာ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က သိပြီးသားပါ။

"မေမေ့ သမီးက လုံးဝ စကားနားမထောင်ဘူး၊ နင် အမေကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်တာ တစ်နေ့ ဒုက္ခလှလှတွေ့မယ်"

"ဟာ...မမချိုပြောပုံကလည်း ကျိန်နေသလိုပဲ"

"ကျိန်တာ မဟုတ်ဘူး ဟေ့၊ တကယ်ဖြစ်မှာ ကိုပြောတာ"

"တော်ပြီ နားငြီးတယ်၊ ခြံထဲမှာ ပဲ နေတော့မယ်"

အင်းလျားမြိုင်က ခြံဝန်းကျယ်ကြီးထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း စိတ်တိုတိုနှင့် ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင် လမ်းလျှောက်နေသည် ။

"ဒီအိမ်က ငါ့အတွက် မွမ်းကျပ်စေသလို ကမ္ဘာကြီးကလည်း ကျဉ်းမြောင်းလှပါလား"

"တစ်ခါတလေ ဒီအိမ်ကြီးကနေ ဝေးတဲ့ နေရာကို ငါပြေးသွားချင်လိုက်တာ"

"ဖေဖေကလည်း နော် ဘာပြုလို့ စောစောဆုံးသွားရတာလဲ..."

"ဖေဖေသာရှိရင် ငါ့ဘဝက သိပ်ကို သာယာချမ်းမြေ့တယ်..."

"ဖေဖေ ခရီးသွားရင် လိုက်သွားရတာ တကယ့်ကို ထွက်ပေါက်ရပြီး ပျော်စရာကြီးပဲ"

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်သော ဖေဖေကို ကြေကြေကွဲကွဲနှင့် တမ်းတလိုက်သည်။ ။

စိတ်ကောက်ပြီး ညမိုးချုပ်မှ ခြင်ကိုက်သည့်ဒဏ်ကို မခံနိုင်ဘဲ အိမ်ပေါ်တက်သည်။ ။ အခန်း အောင်းပြီး ညစာမစားဘဲ နေပစ်လိုက်သည်။ ။

တံခါးခေါက်သံကြား၍ မထူးဘဲ ပေနေသော်လည်း ခေါက်သံက အဆက်မပြတ်သလို သူ့ကို သိပ်ခင်တွယ်သော အိမ်က အိမ်ဖော်ကြီး ဒေါ်ဌေးရဲ့ အသံကို ကြားသည်။ ။

"ခိုင်လေးရေ တံခါးဖွင့်ပါဦး"

"ဘာလုပ်မလို့ လဲ ဒေါ်ကြီးရဲ့ "

"ခိုင်လေး ညစာ မစားရသေးလို့ ဒေါ်ကြီး လာပို့တာ"

"မစားချင်ဘူး"

"ခဏလောက် တံခါးဖွင့်ပြီး ဒေါ်ကြီး ဘာဟင်းတွေ ချက်လာလဲဆိုတာ ကြည့်ပါဦး"

"မစားချင်ပါဘူးဆို"

"ဒေါ်ကြီးကို သနားရင် ခဏတံခါးဖွင့်ပါကွယ်၊ ကိုင်ထားရတာ လက်ညောင်းပြီ"

ဒေါ်ဌေးက ထိုသို့ပြောလိုက်တော့ ဒေါ်ဌေးကို ခင်တွယ်သော ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က မနေသာ တော့ဘဲ တံခါးလာဖွင့်ပေးသည်။ ။

"လိမ္မာလိုက်တဲ့ ကလေး ဒီမှာ ကြည့်ပါဦး၊ ခိုင်လေးကြိုက်တဲ့ ချဉ်ပေါ

င်နဲ့ ဝက်ဆီပတ်ကြော် ရယ်၊ ပုစွန်တုပ်ကြော်ရယ်၊ ပြီးတော့ ငါးပိချက်နဲ့ တို့ စရာတွေ မစားချင်ဘူးလား။"

ဒေါ်ဌေးလက်ထဲက ဗန်းပေါ်က အစားအစာကိုမြင်တော့ ကောက်နေသောစိတ်က ချက်ချင်း ဆန့်သွားပါပြီ။

"စားလိုက်ပါ ကလေးရယ်"

ဒေါ်ဌေးက အခန်းထဲက စာရေးစားပွဲမှာ လာတင်ပေးသည် ။
ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က ဒေါ်ဌေးကို အားနာ၍ စားရသလိုလိုနှင့် အလွန်စားချင်စွာ စားလိုက်သည် ။

ကလေးဆန်သော ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ရဲ့ စိတ်ကိုသိ၍ ဒေါ်ဌေးက သူ့ကို အမြဲချောမော့ဆက်ဆံ သည် ။ အမေနှင့် အစ်မထံမှ မရသော ကြင်နာဆက်ဆံမှုကို ဒေါ်ဌေးထံမှ ရယူလိုက်သည် ။

"ဘယ်လိုလဲ စားလို့ ကောင်းလား"

"ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတာပဲ"

"ကလေး အဲလိုစားမှ ဒေါ်ကြီးက ပျော်တာကွဲ့"

အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပြီဖြစ်သော်လည်း တစ်ခါတစ်ခါ သိပ်ကလေးဆန်သော ခိုင်ခိုင် မြင့်မြင့်မောင်ကို ဒေါ်ဌေးက ကလေးတစ်ယောက်လို ချောမော့ကြင်နာတတ်သည် ။

ဒေါ်ဌေးသည် အိမ်မှာ နေသည် မှာ လည်း ဆယ့်ငါးနှစ်ပင် ရှိပြီမို့ ကလေးနှစ်ယောက်စလုံးက သူ့လက်ပေါ်ကြီးခဲ့သည် သာ။

အခန်း(၂)

ဒေါ်သိန်းရှင်သည် ငွေကြေးချမ်းသာသော မိဘတွေက မွေးဖွားလာသူ ဖြစ်သည် ။ ငယ်ငယ်က အလွန်ဆိုရှယ်ကျခဲ့ပြီး အသွင်မတူသော ဦးမြင့်မောင်ကို မေတ္တာရှိ၍ လက်ခံခဲ့သည် ။

သူတစ်ပါးလွတ်လပ်ခွင့်ကို မပိတ်ပင်တတ်သော ဦးမြင့်မောင်က ဒေါ်သိန်းရှင် နေချင်သလို နေသည် ကို မပိတ်ပင်ခဲ့ပါ။ ဒေါ်သိန်းရှင်က အိမ်ထောင်ကျပြီးသော်လည်း သူ့ရဲ့ ချမ်းသာသော မိတ်ဆွေ အပေါင်းအသင်းတွေနှင့် ဆက်လက်ပေါင်းသင်းနေသည် ။

ပါတီပွဲ၊ မွေးနေ့ပွဲတွေက မပြတ်ရှိနေသည် ကို ဒေါ်သိန်းရှင်က အမြဲမပျက်မကွက် တက်ခဲ့ သည် ။ ဦးမြင့်မောင်ကတော့ ပါခဲ့သည် ။ များသောအားဖြင့် မလိုက်ပါ။

သမီးတွေကြီးလာသော ဒေါ်သိန်းရှင်က သမီးတွေကို ခေါ်သည် ။ ချိုချိုမြင့်မောင်က အမြဲလို ငြင်းစေသည် ။

ဖခင်ရှိစဉ်က ဖခင်က သူ့ဘက်က ကာကွယ်ပြောဆိုပေးသောကြောင့် ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က မလိုက်လို့ ရသော်လည်း ဖခင် မရှိတော့သည့်နောက်ပိုင်း ဒေါ်သိန်းရှင်ရဲ့ စကားကို ငြင်းပယ်ရန် ခက်နေသည် ။

တစ်နေ့သော ညနေမှာ ဒေါ်သိန်းရှင်က သူ့မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ရဲ့ မွေးနေ့ပါတီကို လိုက်ရန် ခေါ်သည် ။

"ခိုင် မလိုက်ချင်ဘူး မေမေ"

"မလိုက်လို့ မရဘူး၊ သမီးနှစ်ယောက်စလုံးကို ခေါ်လာခိုင်းတယ်"

"မမချို့ပဲ ခေါ်သွားလိုက်ပါ"

"ချို့ချို့က ငါ့စကားနားထောင်တယ် လိုက်မှာ ၊ နင့်ကိုသာ ပြောမရပြန်ဘဲတာ"

"ခိုင် မလိုက်ချင်လို့ ပါ မေမေရယ်"

"နင် ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ ခိုင်၊ မေမေက လိုက်ဆိုရင် လိုက်ခဲ့ပေါ့"

"ခိုင်ကမှ အဲလိုပွဲမျိုး ဝါသနာမပါတာ၊ စက်ဘီးလျှောက်စီးတာမှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိသေး တယ်"

"တစ်ယောက်တည်း စက်ဘီးလျှောက်စီးတာ ဘယ်လောက် အန္တရာယ်များ လဲ"

"ဘာဆိုင်လို့ များ ရမှာ လဲ"

"မတော်တရော် လူတွေနဲ့ တွေ့ရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲ"

"မမချို့ကလည်း တွေးပြီး ကြောက်နေတယ်"

"ဖြစ်တတ်တဲ့ အကြောင်းကို ပြောပြတာ"

"နင် မကြောက်ဘူးလား"

"ဘာလို့ ကြောက်ရမှာ လဲ၊ ဒါ တောကြိုအုံကြား မဟုတ်ဘူး ၊ မြို့ကြီး ပါ မမချို့ရဲ့ "

"နင်ကလေ၊ ဘာတစ်ခုမှ လက်မခံဘူး၊ တစ်နေ့တော့ နင် ဒုက္ခကောင်းကောင်း ရောက်မယ်၊ နင့်ကြောင့် ငါတို့ အရှက်တကွဲ အကျိုးနည်းလို့

ကတော့ သေပြီသာမှတ်"

ချိုချိုမြင့်မောင် ထိုသို့ကြိမ်းမောင်းလိုက်သဖြင့် ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင် တော်တော်ဒေါသဖြစ်နေ သည် ။

"မမချိုကလည်း တစ်ချိန်လုံး ခိုင်ကို ဆူပူနေတာပဲ"

"ဒီလောက်တောင်ပြောနေတာ အကြောက်အလန့်မှ မရှိတာ၊ တစ်နေ့ နင် ကောင်းကောင်း ဒုက္ခရောက်မယ်"

"ဟုတ်တယ် ခိုင်ခိုင် မေမေစကားနားမထောင်လို့ ဒုက္ခရောက်ရင် မေမေ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ် ဘူးနော်"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင် အလွန်စိတ်ညစ်သွားသည် ။ အမေက ဆူလိုက်၊ အစ်မက ဆူလိုက်နှင့် သူ့ခမျာ ဆူးကြားကဘူးဖြစ်နေပါသည် ။

အမေနှင့် အစ်မခေါ်မရ၍ ဆူပူကြိမ်းမောင်းပြီး ထွက်သွားကြသည် ။ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က စိတ်ညစ်လွန်း၍ မျက်နှာလေး မသာမယာနှင့် ကျန်ရစ်ခဲ့သည် ။

"ကလေး ဘာစားမလဲ၊ ဒေါ်ကြီး လုပ်ကျွေးမယ်နော်"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ကို အလွန်ချစ်သော ဒေါ်ဌေးက အဆူအကြိမ်း ခံထားရသည် ကိုကြားပြီး သနားကြင်နာစွာ မေးသည် ။

"မစားချင်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်"

"ကလေးရယ် တစ်ခါတလေ သူတို့ ခေါ်တာ လိုက်သွားရောပေါ့"

"တစ်ခါတလေ လိုက်ပါတယ်၊ အမြဲတမ်းတော့ မလိုက်ချင်ပါဘူး ဒေါ်ကြီးရယ်"

"အင်း ကလေးနဲ့ သူတို့ က စိတ်ချင်းမကိုက်ညီတော့လည်း ခက်ပါတ

ယ်"

"သူတို့ နေချင်သလိုနေတာကို ခိုင် မဝေဖန်ဘူး၊ မကန့်ကွက်ဘူး၊ ခိုင် ကိုကျတော့ ဘာပြုလို့ ချုပ်ချယ်နေကြတာလဲ"

"ခိုင်က ကလေးကိုး"

"အသက် နှစ်ဆယ့်တစ်နှစ် ရှိပါပြီ၊ ကလေးမဟုတ်ပါဘူး"

"ဒေါ်ကြီးတို့ အားလုံးရဲ့ မျက်စိရှေ့မှာ ခိုင်က ကလေးပါ"

"ကလေး မဟုတ်ပါဘူးဆိုမှ "

"ကဲ...ကြည့် အဲလို စိတ်ကောက် နှုတ်ခမ်းစုထားတာကိုက ကလေး ပေါ့"

ဒေါ်ဌေး နောက်ပြောင်လိုက်သဖြင့် ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က အလွန်ယား တတ်သော ဒေါ်ဌေးကို ကလိထိုးသည် ။

"အမလေး ယားတယ် မလုပ်နဲ့ ခိုင်လေး"

"တကယ်ယားလား"

"ယားပါတယ်ဆိုကွယ်"

"ယားတယ်ဆိုမှ ကလိထိုးကောင်းတာ"

"အမလေး ယားလို့ သေတော့မယ် တော်ပါတော့ ခိုင်လေးရယ်"

ဒေါ်ဌေး တွန့်လိမ်နေအောင် ယားနေသည် ကိုကြည့်ပြီး ခိုင်ခိုင်က ခွ က်ထိုးခွက်လန်ရယ်သည် ။

"ဒေါ်ကြီး ကိုယ်ဝဝကြီးက အဲလို တွန့်လိမ်နေတော့ ဘရိတ်ဒန့်ကသ လိုပဲ သိပ်ကြည့်ကောင်း တာပဲ"

အမေနှင့်အစ်မက ဒေါ်ဌေးနှင့် သည် လို လက်ပွန်းတတီးနေသည်ကို မကြိုက်၍ သူတို့ ရှေ့တွင် ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က မနေပါ။

သူတို့ မရှိတော့မှ လွတ်လွတ်လပ်လပ် လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့ ရတော့သည်။ ။

"ဒေါ်ကြီး ခိုင် စက်ဘီးစီးချင်တယ်"

"ခြံထဲမှာ စီးမှာ မဟုတ်လား စီးလေ"

"ဟင့်အင်း အပြင်မှာ စီးချင်တာ"

"ဟာ. . .အဲလိုမလုပ်နဲ့ လေ၊ မမကြီး ပြန်လာရင် ဒေါ်ကြီးကို ဆူမှာပေါ့"

"မဆူစေရပါဘူး"

"ကလေးရယ် ဒေါ်ကြီး ဒုက္ခရောက်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ ကွယ်"

ဒေါ်ဌေးက သည် လိုပြောတော့ ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က အိမ်က ခိုးထွက်ချင်သော အစီအစဉ်ကို လက်လျှော့လိုက်သည်။ ။

"ကဲ. . .ဒေါ်ကြီး ဆူမခံရအောင် ခိုင် စက်ဘီးနဲ့ အပြင်မထွက်ဘူး၊ လမ်းလျှောက်ထွက်မယ်"

"ဘယ်လိုလျှောက်မှာ လဲ"

"ဟိုနားဒီနားပါ"

"မကြာနဲ့ နော်"

"စိတ်ချ မေမေတို့ မလာခင် ရောက်အောင်ပြန်လာခဲ့မယ်"

"ဒါဆိုလည်း သွားလေ"

"ဒေါ်ကြီး ဘာမှန်စားမလဲ၊ ခိုင် ဝယ်မယ်လေ"

"တော်ကြာ ထမင်းစားမှာ မစားတော့ပါဘူး"

"ဒါဆို ခိုင်သွားပြီနော်"

"အေးအေး"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ခြံဝင်းအပြင်ကို ထွက်လိုက်သည်။ ဦးတည်ချက် မရှိ လမ်းလျှောက်ပြီး ညောင်းတော့မှ အိမ်ဘက် လှည့်ပြန်လိုက်သည်။ ။

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီး ဗိုက်ဆာဆာနှင့် ဒေါ်ဌေးပြင်ပေးသော ထမင်းပွဲ ကိုစားပြီး တိစွဲကြည့်နေ လိုက်သည်။ ။ ည ဆယ်နာရီထိုးပြီးမှ ဒေါ်သိန်းရှင်တို့ သားအမိ ပြန်ရောက်လာသည်။ ။

"ခိုင်ခိုင် ပါမလာလို့ မေးကြတယ်"

"ဟုတ်တယ် ခိုင်ခိုင်၊ နင်က လူဝင်ဆံ့အောင် နေဦးလေ"

"မေမေနဲ့ မမချို့ ပျော်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ ဒါဆို ပြီးရောပေါ့"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ထိုသို့ပြောပြီး သူ့အခန်းထဲကို ဝင်လိုက်သည်။ ။

အခန်းထဲက စက်နှင့် ကြည့်ပြီးသား ဒီဗီဒီတစ်ချပ်ကို အပြင်းပြေ ကြည့်လိုက်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ မနက် ဒေါ်သိန်းရှင်က ဈေးဝယ်သွားမည်ဆိုတော့ မငြင်းဘဲ အမေနှင့် ခိုင်ခိုင် မြင့်မောင်က လိုက်သွားသည်။ ။

ဒေါ်သိန်းရှင်က ယောက်ျားကျန်ရစ်ခဲ့သော လက်ငုပ်လက်ရင်း ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းကို ဆက်၍ လုပ်သည်။ သမီးနှစ်ယောက်နှင့်အတူ ဗိုလ်ချုပ်ဈေးကိုပတ်ကာ ဝယ်စရာရှိသည် များ ဝယ်သည်။ သူက ကုမ္ပဏီတွင် နေခဲ့ပြီး သမီးနှစ်ယောက်ကို ဒရိုင်ဘာနှင့် ပြန်ပို့သည်။

ချိုချိုမြင့်မောင်က ဝယ်လာသော အဝတ်အထည်တွေကို မမောနိုင်မပန်းနိုင် ဝတ်ကြည့်သည်။ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ဝယ်လာသော အထုပ်အဝတ်တွေ အခန်းထောင့် တစ်နေရာမှာ ပုံထားလိုက်ပြီး အနားယူလိုက်သည်။

ဒေါ်သိန်းရှင်က ရုံးကနေ တယ်လီဖုန်း လှမ်းဆက်ပြီးမှာ သည်။

"ချိုချို ညနေ မေမေနဲ့ ပွဲတစ်ခုကိုလိုက်ရမယ်၊ အဝတ်အစား ကောင်းကောင်း ဝတ်ရမယ်နော်၊ ရွေးထား မေမေပြန် လာပြီး ရေမိုးချိုးပြီးတာနဲ့ သွားမယ်၊ ခိုင်ခိုင်ကိုပါ ပြောလိုက်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့ မေမေ"

ချိုချိုမြင့်မောင်က မိခင်ထံမှ သတင်းရပြီး ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ရဲ့ အခန်းကို ကူးလာသည်။

"ခိုင်ခိုင်ရေ ညနေကျရင် မေမေက သူနဲ့ လိုက်ရမယ်တဲ့ ၊ အဲဒါ အဝတ်အစားကောင်းကောင်း ရွေးဝတ်ရမယ်တဲ့ "

"ဘယ်ကိုလိုက်ရမှာ လဲ"

"မသိဘူး ပြင်ထားလို့ ပဲပြောတာ"

"အား... ရှုပ်လိုက်တာ၊ အဲဒီလူကြားသူကြားထဲ သွားရဦးမယ်"

"ဟဲ့... နင်က လူကြားသူကြားထဲ မသွားချင်လို့ ဘယ်သွားချင်တာလဲ"

"

"ဟန်ဆောင်ပြီး ပြုံးရ၊ ရယ်ရ၊ နှုတ်ဆက်ရတဲ့ ပွဲတွေကို ခိုင် မလိုက် ချင်ဘူး"

"လုပ်ပြန်ပြီ မေမေက လိုက်ပါဆို မလိုက်ချင်ဘူးဟုတ်လား၊ မေမေ ကို စိတ်ဆိုးအောင် လုပ်ပြန်ပြီ"

"ခိုင်မှ မလိုက်ချင်တာ"

"နင်ကလေ အမြဲပဲ အမေကို ကန့်လန့်တိုက်နေတာပဲ၊ အမေကို မသ နားဘူးလား"

"မေမေ့ကို ခိုင်က ဘာများ ထိခိုက်အောင် လုပ်နေလို့ လဲ"

"မေမေ့စကားနားမထောင်တော့ မေမေ စိတ်ဆင်းရဲတာပေါ့"

"ဒုက္ခပါပဲ၊ မမချို့တို့ က ခိုင်ကို လူဆိုး မဖြစ်ဖြစ်အောင် လုပ်နေကြ တယ်"

"မေမေ့စကားကို နားထောင်လိုက်တော့ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ"

"တခြားကိစ္စတွေ နားထောင်တာပဲ၊ အဲဒီ ပါတီပွဲတွေကို ခိုင်မှ စိတ်မ ဝင်စားတာ"

"အေး. . .နင်ပြောလိုက်ရင် ဆင်ခြေချည်းပဲ၊ တော်ပြီ နင့်ဘာသာ လို က်ချင်လိုက် မလိုက်ချင် နေ"

ချို့ချို့မြင့်မောင်က စိတ်ဆိုးပြီး ထွက်သွားသည် ။ မိခင်ပြန်လာလျှင် မိ ခင်နှင့် ထပ်ပြီး သည် လို ရန်ပွဲမျိုးကြုံရမည်ဖြစ်သည် ။

"အင်း မေမေနဲ့ ရင်ဆိုင်ဖို့ ကြိုတင်အားမွေးထားလိုက်ဦးမှ "

ထိုသို့တွေးပြီး ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က ရေမိုးချိုးထားလိုက်သည် ။ လိုက်

ရန်ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝ မရှိသော်လည်း စိတ်ရှုပ်ထွေးမှုဖြင့် ပူလောင်နေ
သော ရင်ကို အေးချမ်းအောင် ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ ။

အခန်း(၃)

ကြိုတင်တွက်ထားသည့်အတိုင်း ညနေ မိခင်အိမ်ပြန်လာတော့ ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်နှင့် အချေအတင် စကားများကြသည်။ ။

မိခင်က ဇွတ်ခေါ်သလို ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်ကလည်း အခိုင်အမာ ငြင်းသည်။ ။ နောက်ဆုံး မိခင်ရဲ့ ဆူပူကြိမ်းမောင်းခြင်းကို ခံရသည်။ ။ ဒေါ်သိန်းရှင်နှင့် ချိုချိုမြင့်မြင့်တို့ ထွက်သွားပြီး ခိုင်ခိုင်မြင့် မောင်က တစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ လွတ်လပ်စွာနေလိုက်သည်။ ။

နောက်တစ်နေ့နံနက် စောစောစော ဒေါ်သိန်းရှင်က စားပြီး ကုမ္ပဏီကို ထွက်သွားသည်။ ။ ချိုချို မြင့်မြင့်က သူ့သူငယ်ချင်းနှင့် အပြင်ထွက်သွားသည်။ ။

သူတို့ မရှိ၍ တစ်နေကုန် ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်က လွတ်လပ်စွာ နေခွင့်ရသည်။ ။ ထိုနေ့ ဒေါ်သိန်းရှင် တို့ အပြင်မသွားသဖြင့် အိမ်မှာ ရှိနေကြ၍ ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး သူတို့ နှင့် ပြဿနာမဖြစ်အောင်နေသည်။ ။

နောက်တစ်နေ့ ကုမ္ပဏီနားရက်မို့ ဒေါ်သိန်းရှင်က အိမ်မှာ ရှိနေသည်။ ။ ချိုချိုမြင့်မြင့်ကို ဒေါ်သိန်းရှင်က သူ့မိတ်ဆွေ ဦးမြင့်သန်း ဒေါ်ခင်ခင်တို့ ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သား မောင်မောင်လတ် နှင့် သဘောတူထားသည်။ ။ လူကြီးချင်း စကားပြောဆို စေ့စပ်ပြီး၍ မကြာမီ လက်ထပ်ပေး

တော့မည် ဖြစ်သည်။ ။

"မေမေရေ ဒီနေ့ည ကိုလတ်တို့ အိမ်က ထမင်းစား ဖိတ်ထားတယ် နော်"

"အေး...ဟုတ်ပါရဲ့ သွားရဦးမယ်"

"သူတို့ အမျိုးတွေလည်း လာမှာ တဲ့ "

"အင်း ပြောတယ်"

ချိုချိုမြင့်မောင်က အမေ့စကား နားထောင်ပြီး သူတို့ အချင်းချင်းလည်း တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် သဘောကျ၍ စေ့စပ်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

"သမီးကို သူတို့ အမျိုးမိသားစုတစ်စု စေ့စပ်တုန်းက နိုင်ငံခြားရောက်နေလို့ မတွေ့ရဘူးဆို ပြီး ပြောနေကြတယ်တဲ့ "

"ဟုတ်တယ် မေမေ၊ ဒါကြောင့် ကိုလတ်က ဆွေပြ မျိုးပြဖို့ ချို့ကို လှလှပပ ပြင်ခဲ့တဲ့ "

"မေမေ့ သမီးက အမြဲလှနေတာပဲကိုကွယ်"

ဒေါ်သိန်းရှင်က သမီးကိုကြည့်ပြီး ကျေနပ်အားရစွာ ပြောသည်။ ။

"ဟိုဟာမလေးသာ ပြောရင်ပြောသလို မဝတ်ဘူး၊ သူ့ကိုကြည့်လိုက်ရင် တောက်တောက် ပြောင်ပြောင်ကို မရှိဘူး"

အေးအေးဆေးဆေး ထိုင်နေသော ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ထံသို့ ဒေါ်သိန်းရှင်ရဲ့ မြားဦးက လှည့်လာ သည်။ ။

"ညနေကျရင် ခိုင်ခိုင် လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ အဝတ်အစားကိုလည်း ကောင်းကောင်း ဝတ်နော်"

"ခိုင် မလိုက်ချင်ဘူး"

"လုပ်ပြန်ပြီလား၊ ဟိုမှာ ဧည့်သည် တွေကစုံပြီး မေးကြဦးမယ်"

"မမချို့နဲ့ ပတ်သက်တဲ့ အမျိုးတွေပဲ မမချို့ရှိရင် ပြီးရောပေါ့၊ ခိုင်နဲ့ မှ မဆိုင်တာ"

"ဟဲ့...သမီးနှစ်ယောက်ရှိတာ သူတို့ တွေ့ချင်မှာ ပေါ့"

"တွေ့တော့ရော ဘာလုပ်မှာ လဲ မေမေရာ၊ ခိုင်က အဲလို ရောရောနှောနှော မနေတတ်ဘူး"

အလွန် ဘာသိဘာသာ နေတတ်သော ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က မလိုက်ချင်၍ ဆင်ခြေပေးသည်။ ။

"လျှောက်ပြောမနေနဲ့ လိုက်ခဲ့ရမယ်၊ မလိုက်လို့ ကတော့ ညည်းအသိပဲ"

မိခင်ရဲ့ ကြိမ်းမောင်းခြင်းကိုခံပြီး သူ့အခန်းကို ပြန်လာသည်။ ။ သည်နေ့ သူတို့ နှင့် မလိုက်လို့ က အကြီးအကျယ် ပြဿနာတက်တော့မည်ဆိုတာ သိသည်။ ။

လိုက်ဖို့ စဉ်းစားလိုက်တိုင်းလည်း သူ့ရင်မှာ မွန်းကျပ်နေသည်။ ။ နောက်ဆုံး ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်၍ အိမ်က ရှောင်ထွက်သွားရန် စဉ်းစားသည်။ ။

ဘယ်သွားမည်ဟု ရည်ရွယ်ချက်မရှိဘဲ အိမ်ကနေ ထွက်ရန် စဉ်းစားသည်။ ။ အဝတ်အစား အမြန်လဲပြီး ပိုက်ဆံအိတ် သေးသေးလေးထဲမှာ ပိုက်ဆံတွေ ထည့်လိုက်သည်။ ။

မေမေ...

ခိုင် မလိုက်ချင်လို့ လမ်းလျှောက်ထွက်သွားပါပြီ။ ခိုင်ကိုနားလည်ပြီး စိတ်မဆိုးပါနဲ့ . . .

ခိုင်

စာတိုတိုလေးရေးပြီး မှန်တင်ခုံပေါ်တွင် စာကိုရေးပြီး ထားခဲ့သည်။ ဒေါ်ဌေး အပါအဝင် အိမ်က မိခင်နှင့်အစ်မပါ မသိအောင် ထွက်လာခဲ့သည်။ ။

ညနေ လေးနာရီခွဲသာသာပဲ ရှိသေး၍ နေရောင်က ပြင်းပြနေသေးသည်။ ။

"ငါ ဘယ်သွားရင် ကောင်းမလဲ"

ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်ခုံရင်းက ပြည်လမ်းပေါ်ရောက်ပြီး လိုင်းကားတစ်စီးပေါ်သို့ တက်လိုက်သည်။ ။ ထိုကားက မြို့ထဲက ဆင်းလာသောကား ဖြစ်သည်။ ။

ကျပ်နေသော လိုင်းကားထဲရောက်ပြီး စပယ်ယာက အနားရောက်လာပြီး ကားခတောင်း တော့သည်။ ။

"အစ်မ ကားခ"

"ဘယ်လောက်လဲ"

"ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"အင်း . . .အဲ ဟိုဂိတ်ဆုံး"

ပါးစပ်ထဲ တွေ့ရာပြောလိုက်သည်။ ။ အူကြောင်ကြောင်နှင့် သူပုစံကိုကြည့်ပြီး ကားစပယ်ယာ က ကျသင့်ငွေကိုတောင်းသည်။ ။

မြို့ပြင်ကို ထွက် လာပြီမို့ တဖြည်းဖြည်း ကားကချောင်ပြီး ထိုင်စရာ နေရာ ရသွားသည်။ ။

နေရာရတော့ ပိုပြီး တွေးငေးနေလိုက်သည်။ ။ တွေးလာရင်း မင်္ဂလာဒုံရောက်ပြီး ကျိုက်ကလို့ ကျိုက်ကလဲ့ဘုရားကို တွေ့ပြီး ဆင်းဖူးချင်စိတ် ပေါက် လာပြီး ရှေ့မှတ်တိုင်မှာ ဆင်းလိုက်သည်။ ။

"အစ်မလေး ဂိတ်ဆုံးအထိ စီးမှာ ဆို"

"ရပြီ ဒီမှာ ပဲ ဆင်းလိုက်မယ်"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က ကားပေါ်ကနေ အပြေးအလွှား ဆင်းလိုက်သည်။ ။ အလှမ်းဝေးနေပြီဖြစ် သော ဘုရားဆီသို့ လျှောက်လိုက်သည်။ ။ အသွားအလာ လူသူ နည်းပါးနေသော်လည်း အေးအေး ဆေးဆေး နေချင်၍ ဘုရားရင်ပြင်ပေါ်တက်ပြီး ဘုရားဝတ်ပြုသည်။ ။

ပိုက်ဆံအိတ်ငယ်ထဲမှာ ပါသော စိပ်ပုတီးကိုထုတ်ပြီး အေးချမ်းစွာ ပုတီးစိပ်နေလိုက်သည်။ ။ တဖြည်းဖြည်း မှောင်ရိပ်က ပျိုးလာသည်။ ။ တော်တော်လေး မှောင်လာတော့ တစ်ယောက်တည်း မနေရဲသဖြင့် ဘုရားရင်ပြင်ကနေ ဆင်းခဲ့သည်။ ။

ခပ်သုတ်သုတ်လျှောက်ရင်း မှောင်ထဲက သစ်မြစ်ကို မမြင်၍ ခလုတ်တိုက်ပြီး လဲသည်။ ။ အလွန်နာကျင်သော ခြေချင်းဝတ်ကို ထိုင်လျက်သားကနေ ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ ။

အမှောင်ထုကြီးစိုးလာ၍ မထနိုင်သော်လည်း ကြိုးစားပြီးထသည်။ ။ ရပ်၍ ပင် မရသဖြင့် ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။ ။

အနီးအနားမှာ လူရိပ်တောင် မတွေ့ရသဖြင့် ကြောက်စိတ် အားငယ်စိတ်တွေ ဖြစ်လာသည်။ ။ လဲကျ၍ ထိုင်မိသည့်နေရာမှာ ပဲ အချိန်ကြာမြ

င့်စွာ ထိုင်နေပြီး နည်းနည်းသက်သာပါသဖြင့် တဖြည်း ဖြည်းချင်း လျှောက်ပါသည်။ ။

အငှားကား ငှားမည်ကြံရွယ်ပြီး ရပ်စောင့်သော်လည်း တက္ကစီကား က တစ်စီးတလေပင် မရှိ ပါ။ လိုင်းကားတွေကလည်း အရှိန်နှင့် ဖြတ် နေသည် မို့ မှောင်ထဲက သူ့ကို မမြင်ကြပါ။ မှတ်တိုင် မဟုတ်၍ လည်း ရ ပ်မပေးကြပါ။

"အင်း ဒီအတိုင်းဆိုရင် မှတ်တိုင်ကိုရောက်ဖို့ အဝေးကြီး လျှောက်ရမ ယ်၊ ငါမလျှောက်နိုင် ဘူး"

နာကျင်စိတ်၊ ကြောက်လန့်စိတ်တွေကြောင့် မျက်ရည်တွေပင် ကျ လာသည်။ ။

"မေမေ့ကို စိတ်ညစ်အောင်လုပ်လို့ မမချို့ပြောသလို ငါ ဒုက္ခတွေ့တာ ထင်ပါရဲ့ "

"မသူတော်တွေနဲ့ တွေ့ပြီး ငါ့ကိုဖျက်ဆီးရင် ဒုက္ခပဲ"

တွေးလေ ကြောက်လေဖြစ်ပြီး တစ်ကိုယ်လုံး ဆတ်ဆတ်တုန်ကာ လမ်းပင်မလျှောက်နိုင်ပါ။ ခြေထောက်ကနာ၍ ရပ်မရသည့်အပြင် ကြောက်စိတ်ကြောင့်ပါ ပို၍ မရပ်နိုင်ဖြစ်နေသည်။ ။

တဖြည်းဖြည်း အမှောင်ထုက ကြီးစိုးပြီး လိုင်းကားတွေပင် ပြတ်နေပြီ။ နာကျင်စိတ်ကို ကြိုးစားလျှောက်သည်။ ။ ပို၍ နာကျင်မှုက စူးရှလာသဖြင့် ခြံဝန်းကျယ် တစ်ခြံရှေ့ ရောက်သည့်အခါ ဝင်ပြီး အကူ အညီတောင်းရန် စိတ်ကူးသည်။ ။

"ဒီအိမ်ကတော့ ငါ့ကို တစ်ခုခု ကူညီနိုင်မှာ ပဲ"

ထိုစိတ်ကူးပြီး ခြံတံခါးနားဆီသို့ တိုးကပ်လိုက်သည်။ ။ ခြံတံခါးက

နေ စေ့ရုံလေးစေ့ထား၍ ခြံတံခါးကို တွန်းဖွင့်ပြီး ခြံထဲဝင်လိုက်သည်။ ။

အိမ်နှင့်ခြံဝကို အတော်လေးလျှောက်ရသည်။ ။ နှစ်ထပ်အိမ်ရဲ့ ဆင်ဝင်အောက်မှာ ရပ်ပြီး တံခါးဘဲလ်ကို နှိပ်လိုက်သည်။ ။

ပထမတစ်ချက်နှိပ်ပြီး စောင့်နေသော်လည်း မထူးခြားသဖြင့် နောက်တစ်ခါ ထပ်နှိပ်လိုက် သည်။ ။

သည် တစ်ကြိမ်မှာ တံခါးကို ပုပုနှင့် ရပ်ရည်ကြမ်းတမ်းသော အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦး လာဖွင့် ပေးသည်။ ။

"မင်း ဘယ်သူလဲ"

တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးသော ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ကို တွေ့၍ ထိုအမျိုးသမီးကြီးက မေးသည်။ ။

"ကျွန်မ ဒီဘက် ဘုရားလာဖူးရင်း ခြေခေါက်သွားပြီး လမ်းမလျှောက်နိုင်တော့လို့ ပါ"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ရဲ့ သားနားသော ရုပ်ရည်ကို ဒေါ်ပြားက မျက်နှာကြီးစူပုပ်ပုပ်နှင့် ကြည့်နေသည်။ ။

"ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မ ခြေထောက် နာလွန်းလို့ ခဏအိမ်ထဲ ဝင်ပါရစေ၊ တယ်လီဖုန်း ဆက်ချင်လို့ ဆက်ပါရစေ"

"ဖုန်းပျက်နေတယ်"

"ဒါဆို ကျွန်မ ခဏလောက် ဝင်နားပါရစေ၊ ကျွန်မကို ကူညီပါရှင်၊ ကားငှားပေးလို့ ရရင် လည်း ငှားပေးပါ"

"ဒီလောက် မိုးချုပ်ပြီ၊ မင်းက မိန်းကလေးတစ်ယောက်တည်း လျှောက်သွားနေတာလား"

"ညနေတုန်းက ဘုရားကို လာဖူးရင်း ခြေထောက်နာသွားပြီး လမ်းမ
လျှောက်နိုင်လို့ မိုးချုပ် သွားတာပါ"

သူစိမ်း မိန်းကလေးမို့ ဒေါ်ပြားက မယုံမကြည်နှင့် ကြည့်ပြီး
မေးမြန်းနေစဉ် ခေတ်ဆန်ဆန် နှင့် ချောမောလှပသော အသက်သုံးဆ
ယံဝန်းကျင်လောက်ရှိသည့် မိန်းမတစ်ဦးက ဒေါ်ပြားနောက် တွင် ရော
က်လာသည်။ ။

"ဘယ်သူလဲ ဒေါ်ပြား"

"ဘယ်က မိန်းကလေးလဲ မသိဘူး၊ ဒီမှာ အကူအညီတောင်းနေတယ်
"

ထိုအမျိုးသမီးက တံခါးဝကိုရောက် လာပြီး ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်ကို ခြေ
ဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက် သည်။ ။

"မင်းဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မနာမည် ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ပါ မမရယ်၊ ကျွန်မ ဒုက္ခရောက်နေ
လို့ ဝင်ပြီး အကူအညီ တောင်းတာပါ"

"မင်းက ဘယ်ကလဲ"

"ကျွန်မ အင်းလျားလမ်းမှာ နေပါတယ်၊ ကျွန်မအမေက ဒေါ်သိန်းရှင်
ပါ၊ ကုမ္ပဏီဖွင့်ထားပါ တယ်၊ ကျွန်မ လူကောင်းပါ မမရယ် ကူညီပါ"

"မင်းကို ဘယ်လိုယုံရမှာ လဲ"

"ကျွန်မအိမ်ရဲ့ ဖုန်းနံပါတ်ရှိပါတယ်၊ ပြီးတော့ မေမေရဲ့
ဟန်းဖုန်းနံပါတ်လည်း ရှိပါတယ်၊ ဒါကြောင့် မယုံရင် ဆက်ကြည့်ပါ မမ
ရယ်"

"ခက်တာက ဖုန်းပျက်နေတယ်"

"ဒါဆို ကားတစ်စီးလောက် ငှားပေးပါလား ရှင်၊ မမရဲ့ ကျေးဇူးကို မ
မေ့ပါဘူး"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ရဲ့ ရုပ်ရည်နှင့် ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံကိုကြည့်ပြီး နည်း
နည်းယုံကြည်သွား သည် ။

"ကျွန်မ ခြေထောက်နာလွန်းလို့ ခဏထိုင်ပါရစေ"

"ရတယ် ဝင်ထိုင်လေ"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က ဆက်တီနေရာသို့ ခဲယဉ်းစွာနှင့် လျှောက်
လာပြီး ထိုင်လိုက်သည် ။

အခန်း(၄)

ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ကို ဒေါ်သိန်းရှင် သွားခါနီး အခန်းထဲမှာ ဝင်ကြည့်သောအခါ ခိုင်ခိုင်မြင့် မောင် ရေးခဲ့သော စာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ။

"တောက် ဒီကလေးမ ဘယ်ကိုသွားတာလဲ"

"ဒေါ်ဌေး ခိုင်ခိုင် ဘယ်သွားတာလဲ"

"မသိဘူး မမ"

"သူထွက်သွားတာ မတွေ့ဘူးလား"

"မတွေ့မိဘူး"

"ကြည့်စမ်း အမေရဲ့ မျက်စိအောက်ကနေတောင် ထွက်သွားတယ်"

"ဟင် သူ အပြင်ထွက်သွားလို့ လား"

"ဟုတ်တယ် ဒီမှာ ရေးခဲ့တဲ့ စာကို ကြည့်ပါဦး"

ဒေါ်ဌေးက စာကိုဖတ်ပြီး မျက်လုံးပြူးသွားသည်။ ။

"ဒါဆို ဘယ်သွားတာလဲ မသိဘူးနော်"

"မပြောတတ်ပါဘူး ဒီမှာ သွားဖို့ ကလည်း အချိန်နီးနေပြီ"

"မိုးမချုပ်ခင်တော့ သူပြန်လာမယ်ထင်တယ်"

"မတတ်နိုင်ဘူး၊ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ သူ့ကိုထားခဲ့တော့မယ်"

"မေမေသမီးက အဲလိုပဲ အမြဲ သွားခါနီးလာခါနီးဆိုရင် ဂြိုဟ်မွှေတယ်"

သားအမိနှစ်ယောက် ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ကို ဒေါသနှင့် ပြောဆိုပြီး ထွက်သွားသည်။ သူတို့ ညဗိုး ချုပ်မှ ပြန်လာကြမည် ဖြစ်သည်။

ဒေါ်ဌေးက ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ကို ထမင်းပွဲပြင်ပြီး စောင့်နေသည်။ တရွေ့ရွေ့နှင့် စက္ကန့်တွေ နာရီတွေ ပြောင်းသွားသော်လည်း ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က ပြန်မရောက်လာသဖြင့် အလွန်စိတ်ပူနေ သည်။

ဒေါ်သိန်းရှင်တို့ ကလည်း ပြန်မရောက်သေးဖြင့် ဒေါ်ဌေးက စိတ်ပူခြင်းကိုသာ အဖော်လုပ်နေ ရသည်။

ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ကို ဧည့်ခန်းထဲမှာ နီနီအေး ထိုင်ခိုင်းရင်း ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ကို မေးမြန်းစုံစမ်း နေသည်။

"ခိုင် ရေအရမ်းဆာလို့ ရေလေးတစ်ခွက်လောက် တိုက်ပါလား မမ"

"ဒေါ်ပြား ရေယူလာခဲ့ပါ"

ဒေါ်ပြားက ရေတစ်ခွက်ယူ လာပြီး တိုက်သည်။ ဆာဆာမောမောနှင့် ရေတစ်ခွက်ကို မနား တမ်း မော့သောက်လိုက်သည်။

"ဘယ်လိုဖြစ်လာလဲ ပြောပါဦး"

"ခိုင် အိမ်ကနေ စိတ်ကောက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တာကနေ ဒီလိုအဖြစ်မျိုးနဲ့ ကြုံတာပါ"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က အဖြစ်အပျက်အားလုံးကို ပြောပြသည်။ လူကဲခတ်တော်သော နီနီအေးက ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင် အမှန်အတိုင်း ပြောသည် ကို

သိနေသည်။ ။

"မမရယ်၊ ဒီအနီးအနားမှာ တယ်လီဖုန်းရှိရင် မေမေတို့ ကို ဆက်ချင်တယ်"

"ဒီနားမှာ မမတို့ အိမ်ပဲရှိတာ၊ ဖုန်းကလည်း ပျက်နေပြီ"

"ကားရှိရင် လိုက်ပို့ပေးပါ မမရယ်၊ မေမေ အရမ်းစိတ်ပူနေမှာ စိုးလို့ပါ"

"ခက်တယ်၊ မမအမျိုးသားက ကားယူသွားတယ်၊ ဒီနေ့ ပြန်လာချင်မှ ပြန်လာမှာ "

"ဒုက္ခပါပဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်ရမှန်းတောင် မသိဘူး"

"ဒီည ဒီမှာ ပဲ အိပ်လိုက်ပေါ့ကွယ်"

"ဒီမှာ အိပ်ရမယ် ဟုတ်လား"

မသိသော သူစိမ်းတွေရဲ့ အိမ်မှာ အိပ်ရမည်ဆို၍ ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ကြောက်လန့်နေသည်။ ။

"ဒီမှာ စိတ်ချလက်ချ အိပ်နိုင်ပါတယ်၊ မမအမျိုးသားက ဒေါက်တာနေလင်းရှိန်ပါ။ မမက နီနီ အေး၊ သူက အိမ်ဖော် ဒေါ်ပြား ဒီအိမ်မှာ ဒီသုံးယောက်ပဲ ရှိတာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ မမရယ်၊ မမတို့ ခုလို ခိုင့်ကို လက်ခံတဲ့ အတွက် ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ မေမေ သိပ်စိတ်ပူနေမှာ ခိုင် စိုးရိမ်တယ်၊ ပြီးတော့ ခိုင့်ကို အရမ်းစိတ်ဆိုးမှာ လည်း ကြောက်တယ်"

ကလေးတစ်ယောက်လို အရိုးခံမလေး ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်အောင်ကိုကြည့်ပြီး နီနီအေးက ခေါင်းထဲမှာ ဉာဏ်နီဉာဏ်နက်တွေ ထုတ်နေသည်။ ။

"အေးကွယ် မမကလည်း ဒီမှာ ခိုင်ခိုင်ကို တစ်ညလက်ခံတာကလွဲပြီး
ဘယ်လိုမှ မကူညီနိုင် ဘူး ဖြစ်နေတယ်"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က စိတ်ညစ်လွန်း၍ ငိုချင်နေပါပြီ။ မျက်နှာလေး
ညှိုးနွမ်းပြီး မကြံတတ် အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

"ကဲပါကွယ် စိတ်လျှော့ပြီး ဒီမှာ ပဲ ညအိပ်လိုက်ပါ။ ထမင်းမစားရ
သေးဘူး ထင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒေါ်ပြားရယ် ကျွေးလိုက်ပါဦး"

"နေပါစေ မမရယ်၊ စားချင်စိတ် မရှိပါဘူး"

"ဒါဆို ကော်ဖီနဲ့ မုန့် လုပ်ပေးလိုက်ပါ"

"ကျေးဇူးပါပဲ မမရယ်"

"စားသောက်ပြီး ဒေါ်ပြားရေ၊ ကျွန်မတို့ အခန်းဘေးက အခန်းမှာ သူ
အိပ်ဖို့ ပြင်ပေးလိုက်ပါ၊ ခြေထောက်ကိုလည်း ဆေးလိမ်းပေးလိုက်ပါ"

"ကောင်းပါပြီ ဆရာမ"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်ကို ဒေါ်ပြားက အခန်းထဲကို ပို့ပေးသည်။ ။ မသက်
သာသည့်အဆုံး အခန်းမှာ ပဲ ညအိပ်ရတော့သည်။ ။

"မေမေတို့ တော့ ငါ့အတွက် အရမ်းစိတ်ပူကြမှာ ပဲ"

"မနက်အိမ်ပြန်ရင် ငါ့ကို သေအောင်များ ရိုက်မလား မသိဘူး"

စိုးရိမ်ကြောက်စိတ်များ နှင့် ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က တော်တော်နှင့် အိပ်
မပျော်ပါ။

ဒေါ်သိန်းရှင်နှင့် ချိုချိုမြင့်မောင်ကလည်း ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင် ပြန်မလာ၍ စိတ်ပူပြီး သူ သွားတတ်သော နေရာတွေကို လိုက်ရှာသည်။ မတွေ့၍ စိတ်လည်း ပူ ဒေါသလည်း ထွက်နေသည်။

"မေမေရေ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ၊ ရှာလည်း မတွေ့ဘူး"

"အင်း... စိတ်ပူလို့ သေတော့မယ်၊ ဘာလုပ်ရမလဲ မသိဘူး"

"ရဲစခန်းတိုင်ထားရင် ကောင်းမလား"

"ရဲတိုင်ပြီး ဟိုးလေးတကျော်ဖြစ်ရင် ရှက်စရာကြီး"

"ဟုတ်တယ်နော် မေမေ"

"မနက်အထိ စောင့်ကြည့်ရင် ကောင်းမယ်ထင်တယ်၊ ဟိုတစ်ခါတုန်းကလည်း သူ ဒီလိုပဲ သူငယ်ချင်းအိမ်ကို စိတ်ကောက်ပြီး သွားအိပ်တယ် မဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ်မေမေ၊ သူ ဝေးဝေးလံလံတော့ မသွားတတ်ဘူး မဟုတ်လား"

"တကယ်ဆို အမေ စိတ်ပူနေမှာ သိရမှာ ပေါ့၊ လူပြန်မလာရင်တောင်မှ ဖုန်းဆက်တာ မဟုတ် ဘူး"

ဒေါ်သိန်းရှင်က အလွန်ဒေါသဖြစ်နေပြီး မအိပ်နိုင်ဘဲ အခန်းထဲမှာ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် လျှောက်နေသည်။ ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်က အိပ်မပျော်၍ အခန်းပြင်ကို ထွက်လိုက်သည်။

"မိန်းကလေး ဘာဖြစ်လို့ လဲ စိတ်ချလက်ချ အိပ်လေ"

"အမေ စိတ်ပူနေမှာ စိုးလို့ ဖုန်းလေးတစ်ချက်လောက် ဆက်ချင်လို့"

"ဖုန်းက ပျက်လိုက်လာလိုက်နဲ့ မကောင်းသေးဘူး"

"ကျွန်မ ဆက်ကြည့်ချင်တယ်"

"ဒါဆို ဆက်ကြည့်လေ"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ဖုန်းခွက်ကိုကောက်ပြီး ကိုင်ကြည့်လိုက်တော့
လိုင်းက ဆူညံနေသော် လည်း အော်တိုဝင်သည်။ ။

"ဖုန်းနံပါတ်ကို လှည့်လိုက်သဖြင့် တစ်ဖက်က မိခင်ရဲ့ အသံကို
ကြားသည် "

"မေမေ ခိုင်ပါ၊ ခိုင်ကို စိတ်မပူနဲ့ နော်၊ မနက်ကျရင် ပြန်လာမယ်"

"ဟင်...ခိုင် ညည်း ဘယ်မှာ လဲ၊ ဘာလုပ်နေတာလဲ"

"စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ၊ ခိုင် မနက်ကျရင် ဆက်ဆက်ပြန်လာခဲ့ပါမယ်"

"အခု ဘယ်မှာ လဲ"

"ဟို"

ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က ရောက်နေသည့်နေရာကို အတိအကျ မပြောတ
တ်၍ စဉ်းစားနေစဉ် ဖုန်းက ပြတ်သွားသည်။ ။

"ဟာဒုက္ခပါပဲ၊ လိုင်းပြတ်သွားပြီ"

"ပြောသားပဲ လိုင်းက ဒီလိုပဲလို့ "

ဒေါ်ပြားက မကြည်မလင်ပုံစံနှင့် ပြောသည် မို့ ခိုင်ခိုင်မြင့်မောင်က
အခန်းထဲ ဝင်လိုက်သည်။ ။ မိခင်ကို အကျိုးအကြောင်း ပြောခွင့်ရသည့်
အတွက်ကြောင့် စိတ်ထဲတွင် နည်းနည်းသက်သာရာ ရသွားသည်။ ။

နီနီအေးက ဒေါ်ပြားကို သူ့အခန်းသို့ တိတ်တဆိတ် ခေါ်သွားသည်။ ။

"ဆရာမ ဘာပြောချင်လို့ လဲ"

"ဒေါ်ပြား ပိုက်ဆံလိုချင်လား"

"လိုချင်တာပေါ့ ဆရာမရယ်၊ ကျွန်မ ယောက်ျား ဆေးကုစရိတ်က အရမ်းကုန်နေတာ၊ ဆရာ လေး ကုပေး၊ ဆေးဝယ်ပေးနဲ့ အထူးကုပြရတာလဲ မသက်သာဘူး"

"ဒါဆိုရင် ကျွန်မပြောတဲ့ အတိုင်း လုပ်မလား"

"ဘာလုပ်ရမှာလဲ"

"ကျွန်မ ပိုက်ဆံတွေ အများကြီးပေးမယ်၊ ကျွန်မပြောသလို ရှင်ပြောရမယ်"

"ဘာများ လဲ ပြောပါ ဆရာမ"

"ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်ကို အသုံးပြုပြီး ကျွန်မ ယောက်ျားနဲ့ ကွဲလို့ ရအောင် ကြံစည်ရမယ်"

"ဟင်...ဘယ်လိုကြံစည်မှာလဲ"

"တော်ကြာ ကိုနေလင်း ပြန်လာမယ်၊ ကျွန်မနဲ့ သူ ညနေက စကားများ ထားတာ ဒေါ်ပြား သိတယ် မဟုတ်လား"

"သိပါတယ်"

"ဒီလူနဲ့ နေရတာ တစ်နေ့တခြား ကျွန်မ စိတ်ဆင်းရဲတယ်၊ ကွာလည်း မကွာပေးတော့ ခက်နေပြီ၊ အခု အခွင့်အရေးကို အသုံးပြုတတ်ရင် အကျိုးရှိနိုင်တယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ ဘယ်လိုအသုံးပြုမှာလဲ"

"တော်ကြာ ကိုနေလင်း ပြန်လာရင် ကျွန်မ ကားယူပြီး သူငယ်ချင်း အိမ် သွားအိပ်မယ်၊ မနက် စောစော ပြန်လာမယ်၊ မြေမြေကိုပါခေါ်ပြီး ပြန်

လာမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်မ ပြန်လာတဲ့ အခါ ရှင့်ကို ကျွန်မ မြမြရှေ့မှာ မေးမယ်"

"ဘာမေးမှာ လဲ ဟင်"

"ကိုနေလင်းနဲ့ ခိုင်ခိုင်မြင့်မြင့်မောင်တို့ ညအတူ တစ်ခန်းတည်းမှာ အိပ်တယ်ဆိုတာကို ရှင်က သက်သေလုပ်ရမယ်"

"ဟာ. . .အဲလိုလုပ်ရင် ဆရာရော မိန်းကလေးကိုပါ မတရားစွပ်စွဲတာ ဖြစ်မှာ ပေါ့၊ သူတို့ က သိတောင်မသိကြဘူး"

"အဲလို မတရားစွပ်စွဲပြီး မတရားအပြစ်ရှာမှ အဲဒီလူနဲ့ ကျွန်မဝေးမှာ"

"အဲလိုကြီး ပြောင်လိမ်ရမှာ ကျွန်မ ကြောက်တယ်"

"ဒေါ်ပြား ငွေလိုချင်တယ်ဆို၊ ဒေါ်ပြားကို ကျွန်မက ငွေငါးသိန်းပေးမှာ မလိုချင်ဘူးလား"

"ငါးသိန်းတောင် ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် တကယ်ပေးမှာ "

"ငါးသိန်းဆိုတဲ့ ငွေကို ကျွန်မဘဝမှာ တစ်ခါမှ မကိုင်ဖူးပါဘူး"

"ဒါဆို ကျွန်မ ပြောသလို လုပ်မလား"

"ကြောက်တယ် ဆရာမ"

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး၊ ဒေါ်ပြားက အဲဒီစကား တစ်ခွန်းတည်းသာ ပြောပေး၊ ကျန်တာ ကျွန်မ ဆက်လုပ်မယ်"

နီနီအေးက အမျိုးမျိုး လှည့်ပစ်ပြောတော့ ဒေါ်ပြားက သဘောတူ လက်ခံလိုက်သည်။ ။

"ဟန် လုံးဝ မပျက်စေနဲ့ နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ကျွန်မ စိတ်ချမယ်နော်"

"ဟုတ်ကဲ့"

"ဒေါ်ပြားက ငွေအထပ်လိုက်ကို မျက်စိထဲမြင်ပြီး နီနီအေး ခိုင်းသမျှ ကိုလုပ်ရန် ဆုံးဖြတ် လိုက်သည်။ "

"ကိုနေလင်း ပြန်လာရင် ဟိုမိန်းကလေးရှိနေတာ မလိုအပ်ရင် မပြောနဲ့ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့"

နီနီအေးက ညဝတ်အင်္ကျီနှင့်တကွ၊ အဝတ်အစားတစ်စုံနှင့် အသုံးအဆောင် အိတ်နှင့်တစ်လုံး ထည့်ထားသည်။ ။ ည ဆယ်နာရီထိုးခါနီးမှာ ဒေါက်တာနေလင်း ပြန်လာသည်။ ။

ကားသေ့ကို ချိတ်နေကျ နေရာမှာ ချိတ်ထားပြီး အခန်းထဲဝင်လိုက်သည်။ ။ နီနီအေးက သူ ဝင်လာသည် နှင့် အခန်းထဲက အိတ်ဆွဲပြီး ထွက်လိုက်သည်။ ။

"ဒါဘယ်လဲ"

"ဘယ်ဖြစ်ဖြစ် ရှင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး"

"ဘာလို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ နီနီရယ်၊ ကိုယ်က မင်းယောက်ျားပဲ"

"ကျွန်မစိတ်ထဲမှာ ရှင်နဲ့ မဆိုင်တာ ကြာနေပြီ"

"နီနီရယ်၊ ဘာလို့ ကိုယ့်ကို ဒီလောက်တောင် ရန်လုပ်နေတာလဲ"

"ရှင်ကို ကျွန်မ သိပ်မုန်းနေတာကို ဘာလို့ မသိဟန်ဆောင်နေတာလဲ"

"

"ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ နီနီရယ်"

"ရှင်ကို သိပ်မုန်းတယ်၊ အဲလို မုန်းလို့ ခံစားရတဲ့ ခံစားမှုကို ရှင် ခံစားဖူးသလား၊ သိပ်ကိုခံရ ခက်တယ်"

"ဒုက္ခပါပဲကွာ၊ အခု ဘယ်သွားမလို့ လဲ"

"ဒီည ကျွန်မ မြမြဆီ သွားမလို့ "

"ဘယ်တော့ ပြန်လာမှာ လဲ"

"မပြောတတ်သေးဘူး"

"ဒါဆို ကားယူသွားမှာ လား"

"ဟုတ်တယ်"

"မနက် ကိုယ် ဆေးရုံသွားရမှာ လေ"

"မမီရင် တက္ကစီနဲ့ သွားပေါ့"

နီနီအေးက ထိုသို့ပြောပြီး ထွက်သွားသည် ။ ငါတကောကောပြီး ပြောစကားကို နားမထောင် ဘဲ သူ့ကို ရန်သူလို ဆက်ဆံနေသော နီနီအေးကို စကားမများ ချင်၍ အမြဲအလျှော့ပေးခဲ့သည် ။

ယခုလည်း ညကြီးမိုးချုပ် ကားနှင့် ထွက်သွားမည်ဆိုသည် ကို တား၍ မရမှန်းသိ၍ မတား တော့ပါ။ နီနီအေးကလည်း အကြံနှင့်မို့ အတားအဆီးမရှိခင် ခပ်မြန်မြန်ပဲ အိမ်ထဲမှ ထွက်ပြီး ကားကို မောင်းထွက်ခဲ့သ

ည် ။

ဒေါက်တာနေလင်းရှိန်က အဝတ်အစားလဲ ဆေးကြောသန့်စင်ပြီး အိပ်ရာဝင်သည် ။ လူကြီး ချင်း သဘောတူ၍ ပေးစားခဲ့သော ဇနီးမယားကို သူ သံယောဇဉ်ရှိပါသည် ။

ရိုးမြေကျ ပေါင်းမည်ဟု လည်း ဆုံးဖြတ်ပြီးသားပါ။ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက် သားဦးလေး မွေးသည် အထိ နီနီအေးသည် လည်း သူ့အပေါ် သံယောဇဉ်ရှိပုံ ရခဲ့သည် ။

သားဦးလေး ဆုံးပြီးနောက် နီနီအေးက သူ့အပေါ်မှာ အလိုမကျမှုတွေ များ လာသည် ။ နီနီ အေး သူ့အပေါ် ဘယ်လောက်ငြူစူပါစေ သူ ခွင့်လွှတ်သည်းခံခဲ့သည် ။

သားလေးကို နေလင်းရှိန်က သိပ်ချစ်သည် ။ သားလေးမျက်နှာနှင့် နီနီအေး ဆိုးသွမ်းသမျှကို သည်းခံလိုက်သည် ။

တစ်နေ့လုံး ပင်ပန်းထား၍ ခေါင်းအုံးနှင့် ခေါင်းထိသည် နှင့် အိပ်ပျော်သွားသည် ။
